

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

Caput IV. De Sanctitate Hvmanitatis Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

CAPVT IV.
DE SANCTITATE HUMANITATIS
CHRISTI.
CONTROVERSIA I.

Virum Humanitas Christi Sanctificetur Sanctitate Increata.

PAludanus & Marsilius apud Suarez d. 18. f. 1. videntur negativam tenuisse, dum asserunt, Christum eguisse Gratiâ accidentali, ut esset sanctus, adeoque non videntur in eo agnovisse sanctitatem substantialem, quæ illi tribueret effectum formalem Sancti, seu, *amabilis amicitia Dei*.

251. Dicendum tamen est cum indubitata hodie sententia, Humanitatem Christi fuisse substantialiter sanctificatam à sanctitate increata Verbi. Probatur 1. ex S. Scriptura in sensu Patrum accepta. Christus dicitur *Unctus*, Danielis 9. *Ungetur sanctus sanctorum*. per hanc unctionem vel unguentum intelligunt PP. divinitatem seu Verbum, ut longo ordine referunt Suarez & Vasquez, & præterea unguentum vocant sanctitatem seu amabilitatem illam, propter quàm Christus amatus est amore amicitia, conformiter S. Scriptura, quæ unctionem pro sanctitate usurpat. Concilium Florentinum in Decreto Unionis dicit, Humanitatem fuisse à Verbo Deificatam. *Deificari* autem minus esse non potest, quàm *Sanctificari*.

Probatur ratione 1. Gratia habitualis sanctificat & reddit amabilem Naturam, quia est participatio divinæ Naturæ: ergo multò magis sanctificabit Divinitas ipsa communicata.

252. Probatur 2. Per illud aliqua Natura cateroquin capax divinæ amicitia sanctificatur, per quod habet in se quandam repugnantiam stabilem seu habitualementem cum peccato mortali, Jus ad Visionem Beatam, Radicem Donorum & Habituum actuumque supernaturalium, Filiationem Dei, ac Denique amabilitatem amore amicitia divinæ, propter hæc enim Gratia habitualis dicitur *Sanctitas*. atqui hæc omnia excellentiore gradu præstantur à Verbo viato: ergo nihil deest illi ad communicandum effectum formalem sanctitatis & amicitia. Minor probabitur in progressu, nam vi Unionis hypostaticæ Humanitas Christi est impeccabilis etiã culpâ veniali, & ita quidem, ut non possit hanc unionem destruere, sicut potest purus homo destruere Gratiam sanctificantem: item dat Jus ad Beatitudinem: unde

Christus, etiam dum esset Viator, fuit comprehensor, hoc est, præditus Visione Beatæ: etiam super Radicem caterorum habituum supernaturalium, ipsiusque Gratiæ sanctificantis, non eodem, quasi Gratia hanc Radicem in subiecto agat, sed quod Unioni, tanquam supernaturali & substantiali, & communicationi summe potest ex summo amore & voluntate benefaciendi profectæ, debeatur. Constituit denique Christus non Filium adoptivum, sed Filium Naturalem, etiam ut hominem, adeoque objectum dignum amoris amicitia.

253. Ex hac certa sententia movetur difficultas non exigua. Non apparet, quid ratio possit divinitas tribuere effectum formalem Sancti, quin etiam tribuat effectum formalem Immensitatis, Æternitatis, Omnipotentis, Omnisij: quæ enim harum denominationum formam habet Humanitas Christi sibi unitam. Referam varias solutiones, quæ fortasse reipsum non differunt.

Imprimis quoad Intellectionem & Voluntatem divinam, quod non reddant Humanitatem formaliter intelligentem & volentem, facile additur ratio in illa philosophorum sententia, quæ ad hanc denominationem requirit, ut intellectus, si sit ab intelligente distinctus, Vitaliter ab illo procedat. Quæ sententia confirmatur auctoritate Agatonis Papæ, qui ex illa propositione S. Augustini: *Voluntas* (id est volitio) est *motus Naturæ*: definit contra Monothelitas, non esse in Christo unam utriusque Naturæ voluntatem & operationem. imò nec esse posse, quia volitio divina non potest esse à Natura humana, nec contraria.

254. Quoad Immenfitatem & æternitatem Card. de Lugo inter has & sanctitatem dicitur disparitatem, quod Humanitas Christi sit substantialiter incompleta in ordine ad sanctitatem Verbi, non item in ordine ad ejus Immenfitatem, quod sic declarat. Personalitas Verbi est formissimè quid divinum: ergo cum humanitas sit incompleta substantialiter in ordine ad Personalitatem, & ex alia parte sit capax Sanctitatis, hæc

ipso est substantialiter incompleta etiam in ordine ad sanctitatem proveniente à Verbo: quia esse Sanctum aliud non est, quam habere in se aliquid divinum. Contra verò subsistentia Verbi non est formaliter Immenitas: ergo Humanitas nullo modo est incompleta in ordine ad effectum formalem Immenitatis, æternitatis.

Sed Contra. Quia Humanitas Christi non tantum sanctificatur à Personalitate Verbi, ut virtualiter distincta à Natura, sed etiam sanctificatur ab ipsa Natura, imò in multorum sententia ab hac sola: atqui ad hanc non est incompleta substantialiter humanitas. ergo potest humanitas accipere effectum formalem ab aliquo, in ordine ad quod non est incompleta substantialiter: ergo etiam poterit accipere effectum formalem Immenitatis, nisi aliud obstat.

255. Secunda explicatio est Card. Pallavicini c. 10. n. 162. ubi dicit, in hoc differre vbi-cationem Dei (idem est de reliquis attributis) ab vbi-catione creata, quòd Vbi-catio Dei existit in bonum sui, hoc est, non ordinatur in bonum alterius, sicut ordinantur formæ, atque adeo habet ex sua essentia vbi-care seipsam, & non aliud ens cui adveniat: quare quantumvis vniatur alteri, non tribuit illi hunc effectum formalem: at formæ seu accidentales seu substantiales incompletae, existunt vel in bonum alterius, ut accidentales, vel in ordine ad constituendum aliquod totum melius se solis, ut substantiales, ideo non possunt esse in aliquo subiecto, quin tribuant illi suam perfectionem.

256. Sed contra. Ex hac explicazione sequitur, Humanitatem non posse à Deo & Verbo accipere vllum effectum formalem *Subsistentis*, aut *Sancti*: ergo potius evertit Conclusionem quam defendat. Sequela probatur. Ideo per te non potest Humanitas accipere effectum formalem *Immensi*, quia Immenitas Dei est ens non ordinatum ad perfectionem alterius, sed tantum in bonum sui: atqui Verbum & Deitas in ratione subsistentiæ & Sanctitatis, est Ens in bonum sui, ut fatetur Pallavicinus: ergo non potest ut sic tribuere effectum formalem *Subsistentis* & *Sancti*.

257. Tertia explicatio & ratio discriminis inter effectum formalem *Sancti* & alios, traditur à P. Arriaga, qui imprimis distinguit inter effectus formales physicos, & effectus formales morales, qualis est effectus formalis *Sancti*, qui est in ordine ad aliquid extrinsecum, scilicet ad amorem amicitiae supernaturalis. Effectus formales morales possunt haberi tam à forma immediate vni-ta, quam etiam ab vni-ta tantum mediatè, unde humanitas sanctificatur & à Verbo, & à Deitate: nam ratione utriusque est amabilis, hoc ipso quòd in se habeat. Effectus formales physici non accipiuntur nisi à forma immediate vni-ta: tales sunt, esse omnipotentem, æternum, omniscium: omnipotentia autem, &c. non vniuntur im-

mediatè humanitati, & ideo non tribuunt effectum formalem.

258. Hæc explicatio nititur principio philosophico non admodum certo. Multi enim docent, etiam subiectum mediatum, nempe materiam primam, accipere effectum formalem *Vbi-cati*, ab Vbi-catione Quantitatis mediatè vni-ta. item in sententia quorundam Subsistentia non vni-tur immediatè Vni-ti inter materiam & formam, & tamen facit eam formaliter subsistentem. item in sententia Thomistarum, actus vitales intentionales recipiuntur in anima mediantibus potentijs, & tamen reddunt animam formaliter viventem. Habitus supernaturales secundum eosdem recipiuntur tantum mediatè in anima, & tamen reddunt animam formaliter potentem operari supernaturaliter.

259. Quarta Explicatio referri posset ex P. Esparza q. 27. §. vis hujus: sed quia patitur quasdam replicas quibus occurrendum est, eam pluribus non referam, sed meum sensum aperiam.

DICO igitur, quòd Humanitas Christi habeat capacitatem ad effectum formalem *Subsistentis* & *Sancti*, seu amabilis amore amicitiae divinae, non item ad effectus formales aliorum attributorum, ut Omnipotentiae, Immenitatis, æternitatis, Sapientiae, de qua specialem rationem impli-cantiæ jam antè dedimus.

Quòd natura humana sit capax effectus formalis *Subsistentis*, pater, quia est Substantia, & exigit subsistere: & quia subsistit per subsistentiam distinctam, potest hæc à Natura separari, & si suppleatur per alienam, subsistit in alieno supposito, & in hoc nulla apparet repugnantia. Nam subsistere in alio non est plus, sed potius minus quam sistere in se: ergo si rō sistere in se habetur per formam distinctam & separabilem, facile concipi potest, quā ratione per vni-onem alienæ Subsistentiæ conferatur effectus formalis *Subsistentis* in alio. Nulla igitur ratio est, quæ ostendat repugnantiam aut incapacitatem Naturæ humanæ in ordine ad istum effectum formalem. Vno verbo: capacitatem hujus effectus formalis discimus ex Mysterio Incarnationis, & ad illum asserendum satis est, constare de hoc mysterio. Hoc totum procedit etiam de effectū formali *Sancti*, seu *amabilis*. Ex eodem enim Mysterio constat Verbum esse vni-tum Humanitati: atqui est impossibile esse vni-tum Verbum humanitati, & per hoc humanitatem non reddi amabilem, ut supra ostensum est: ergo supposito Mysterio non potest hic effectus formalis negari. Neque enim hinc sequitur, quòd Humanitas reddatur amabilis in eodem gradu, quo ipsa divinitas est propter se amabilis, quia propter identitatem habet Naturā divinā sibi communicatam Sanctitatem infinitam infinito modo, & communicatione infinita: at verò Humanitas habet Sanctitatem infinitam communicatam communicatione solum finitā, quæ communicatio licet non inducat humanitati meritum tanti amoris, quantum habet divinitas secundum se (hæc enim meretur

retur amari ut finis ultimus omnium rerum, non item humanitas) inducit tamen meritum maioris amoris, quam sit meritum cujuscunque sanctitatis creatae & accidentalis.

Jam verò, quod Humanitas non sit capax cæterorum effectuum formalium, ostenditur ex specialibus repugnantijs.

260. De Omnipotentia ostenditur hoc modo. Omnipotentia non potest naturæ humanæ tribuere hoc quod est: *posse producere omne producibile*: repugnat enim, quod possit producere se ipsam: ergo ut Omnipotentia tribueret humanitati aliquem effectum formalem, deberet tribuere potentiam limitatam: atqui hoc repugnat, ergo repugnat, quod humanitas recipiat vllum effectum formalem ab Omnipotentia. Minor probatur. Ut virtus aliqua per sui unionem tribuat mihi effectum formalem *Productivi*, non est satis, quod verum sit dicere, me unā cum illa virtute posse producere talem effectum: ego enim defacto possum cum omnipotentia Dei producere motum localem, & tamen hunc effectum formalem non tribuit mihi omnipotentia per unionem physicam sui: ut ergo mihi tribueret effectum formalem per unionem, quem sine unionem non potest tribuere, deberet me reddere productivum alicujus rei, cujus alioquin productivus cum illa non essem: hoc autem ex vi unionis aliter fieri non potest, quam ut ego respiciat ab actione pro priori Natura, à qua non respiceret, si Omnipotentia mihi non esset unita: adeoque ex vi unionis deberem præsupponi ad actionem ad quam alioquin non præsupponeretur: atqui hoc repugnat fieri per unionem omnipotentia: ergo &c. probo subsumptum. Ut unio alicujus virtutis hoc efficiat, ut quis dicatur per illam tanquam per medium operari, debet subjectum unionis non solum præsupponi ad ipsam unionem, sed etiam ad ipsam virtutem: v.g. si in me existeret impulsus cauſans aliquem motum, ego non essem movens, si non essem prior naturā ad ipsum impulsus: atqui repugnat, quod humanitas Christi sit prior naturā ad omnipotentiam Dei: ergo repugnat quod ab ea per unionem accipiat effectum formalem *Productivi* alicujus, cujus non est productiva cum omnipotentia non unita.

261. Confirmatur ampliùs. Si per unionem communicaret Omnipotentia effectum formalem *Productivi*, utique non communicaret nisi cum subordinatione ad Voluntatem, alioquin necessariò produceret omne producibile, quod est impossibile: atqui non potest cum tali subordinatione communicari omnipotentia præcisè per sui unionem, quia non potest voluntas determinare potentiam adequatè distinctam, & à se penitus independentem, si illa potentia est causā adequata effectus: sicut in casu nostro esset omnipotentia: determinatio enim est actio immediata procedens à causā determinante. Est ergo

specialis Repugnantia in Omnipotentia; quod erat probandum.

262. Immenſitatis effectus formalis est non hoc ipso communicatur Humanitati, quod illi sit unita. Nam quando una entitas essentialiter definitivè unitur alteri, non hoc uno vi talis unionis debet alterum existeri in toto spatio totaliter, sed satis est, existeri in aliqua parte spatij, ut patet in homine, cujus pes est unitus animæ, neque tamen existit pes ubique: quod existit anima: ergo eodem modo non hoc ipso quod humanitas unitur Immenſitati, existit ubique Immenſitas existit: ergo necesse est determinari per aliquid superadditum, ut coeſcit Immenſitati potius in hoc, quam in alio spacio: ergo ab hoc superaddito, utpote ultimā determinatione formali, accipiet Humanitas effectum formalem *vbicari*: ergo etiam si possibilibus esset creatio creata essentialiter immensa, & per hanc determinaretur humanitas ad coeſtendum Immenſitati ubique, non propterea haberet hunc effectum formalem ab ipsa Immenſitate formaliter, sed ab illa entitate creata: ergo Immenſitas non potest per se formaliter communicare lumen effectum formalem, nec adequatè nec inadæquatè.

Quoad effectum formalem *Aternitatis* est expedita. Si enim æternitas nunc in tempore unita humanitati tribueret illi effectum formalem *aterni*, verificarentur contradictoria, nempe quod fuisset, & non fuisset tempore Adam. Non fuisset, quia defacto incepit esse in vtero Virginis: fuisset, quia fuisset ab æterno.

CONTROVERSIA II.

Utrum tam Divinitas quam Personalitas, atque etiam ipsa Unio sanctificent Humanitatem.

263. **D**ICO 1. Divinitas prout virtualiter distincta à Personalitate Verbi, sanctificat Humanitatem. Probatur assertio auctoritate scripturæ, dicentium, Unionem Humanitatis esse ipsam Divinitatem, & Humanitatem esse Divinitate delibutam, esse Deificatam. Deificati autem & Sanctificati sunt idem.

Confirmatur. Si quid obſtaret, id esset, quod Divinitas tantum unitur mediata: atqui ad effectum formalem morale *Sancti*, hoc est, ad movendum amorem extrinsecum, non requiritur Unio immediata. Ratio à priori est, quia ratione Divinitatis unita Humanitas est amabilis magis, quam propter Gratiam sanctificantem habitualem, quæ tantum est quædam participatio accidentaliter Divinitatis: & quidem in multo Sententia Gratia non distinguitur à Charitate, precipiturque tantum mediata in anima, mediante scilicet Voluntate, quam volunt esse potentiam distinctam ab anima: & tamen intelligitur sanctificare; ergo multo magis poterit divinitas, cum

etiam sit ipsa Sanctitas Verbi secum identificata, à quo etiam sanctificatur, ut jam dicemus. Unde infero Lugo n. 52. Humanitatem non minus sanctificari à Divinitate mediante Verbo, quam si immediate videretur, quia ratione huius medij non redditur minus amabilis.

264. Diffensio aliqua est inter DD. utrum dicenda sit Humanitas sanctificari infinite, vel tantum finite. Hoc posterius amplectitur Lugo, observans hanc rem habere plurimum de modo loquendi; idem sentit P. Esparza: alij affirmant sanctificari infinite. In re ipsa conveniunt omnes. primum quidem, quod Humanitas non sanctificetur aut reddatur amabilis eà amabilitate, quā ipsa Deitas secundum se, & propter se est amabilis. Hac enim necessarii amatur ut finis ultimus omnium rerum, & ipsa Humanitas vñ cum Vnione hypostatica refertur ad Deitatem, ut ad ultimum finem. Et ratio est, quia Deitas sanctificatur per identitatem cum ipsa Sanctitate infinita, quod est sanctificari sanctitate imparticipata: Humanitas verò sanctificatur per vnionem physicam, & sanctitate participatā, qui est modus sanctificandi inferioris ordinis, quā prior. Ex hoc ergo capite vult Lugo, Humanitatem tantum sanctificari finite simpliciter loquendo, & sine addito, quia datur sanctificatio perfectior in genere sanctificationis ut sic.

265. Conveniunt 2. Humanitatem Sanctificari infinite in genere sanctificationis participatæ; quia non est excogitabilis perfectior sanctificatio participatæ; & ideo Humanitas redditur amabilis supra omnes alias amabiles creatas. Solum ergo potest esse questio, an hac Sanctificatio possit vocari sanctificatio infinita, sine addito, Sanctitatis participatæ.

Existimo posse ita vocari: sicut calor infinitus intensus, vocaretur simpliciter calor infinitus, etiam si esset possibilis perfectior calor secundum prædicata formalia & essentialia, cum quo si compararetur, esset potius dicendus calor finitus quā infinitus. Ratio alia non est, quā receptus vsus loquendi, quo factum est, ut sæpè soleat tribui aliqua denominatio simpliciter, quando non sit comparatio cum alio, cum tamen deberet potius contraria denominatio tribui, si cum alio compararetur: sic qui solo corpore pulcher est, dicitur simpliciter homo pulcher, quamvis si compararetur cum alio, qui & corpore & animo pulcher est, potius dicendus esset turpis.

Accedit, quod quando Humanitas dicitur Sanctificari à Deitate tanquam Natura distincta, exprimitur satis, quod sanctificetur sanctitate participatā. Quare si dicatur Sanctificari infinite, nullo addito, satis significatur, quod sermo sit de sanctitate participatā.

266. DICO 2. Humanitas Christi sanctificatur etiam formaliter à Personalitate Verbi ut virtualiter distincta à Natura. Ita communior habet sententia. Nolo fundare Conclusionem in probabili multorum opinione, quod Persona-

litas Verbi sit quædam Sanctitas relativa in Deo: nam hoc est incertum, & recidit tandem in questionem de nomine Sanctitatis. communiter enim, ut notat Lugo n. 36. Sanctitas dicitur prima radix beatitudinis in supposito: atqui Verbum non est prima radix Beatitudinis in Deo, sed Natura divina est prima radix: ergo hoc sensu non dantur in Deo sanctitates relativæ. Abstrahendo ergo ab hoc

267. Probo Conclusionem. Personalitas Verbi dignificat formaliter opera Christi supernaturalia, in ordine ad præmia supernaturalia, & quidem tanquam prima radix in Persona Christi ut Homo est. Nam etsi Personalitas non sit prima radix in Christo ut Deo, est tamen prima radix in Christo ut homine. Nam Christus ut homo non includit formaliter & virtualiter Naturam divinam: ergo sanctificat humanitatem Christi. Antecedens supra declaratum est. Consequenter patet. Nam dignificatio operum in ordine ad præmium supernaturale, & dignum Filio Dei est sanctitas, quia constituit Filium Dei seu Naturalem, seu adoptivum. Neque Gratia sanctificans intelligeretur dignificare nostra opera in ordine ad præmium supernaturale, & dignum Filio Dei adoptivo, nisi esset sanctitas & forma constituens filium Dei adoptivum.

DICES. Natura divina sanctificat Humanitatem, & tamen non dignificat formaliter opera Christi ut hominis, quia ut Natura non impenditur illis: ergo dignificare & sanctificare non sunt idem. R. distinguendo consequens. Non sunt idem convertibiliter, concedo, ut genus & species, nego. Nam omnis dignificatio ad opera supernaturalia conductiva ad beatitudinem, est sanctificatio, sed non e contra. Nam ad sanctificationem sufficit, esse radicem beatitudinis, & reddere suppositum amabile amore amicitiae.

DICO 3. Vnio hypostatica non sanctificat Humanitatem ut Quod, sed tantum ut Quo. Probatur 1. Quia vnio hypostatica non aliter sanctificat, quā ut communicatio sanctitatis: ergo sicut Vnio Gratiæ sanctificantis non sanctificat nisi ut Quo, quia est formalis communicatio ipsius Gratiæ, ita nec Vnio hypostatica. Probatur 2. & à priori; quia Vnio Modalis, quæ sit vinculum inter duo, vñ est à Natura instituta ad hoc, ut tollat extremorum indifferentiam, & ut vnum ab altero accipiat effectum formalem cuius est capax: ergo ille effectus formalis non tribuitur per ipsam vnionem nisi ut Quo. Probatur 3. Si fingamus existere vnionem sine Verbo, humanitas non esset Deificata, nec ejus opera dignificarentur ad præmium supernaturale; quia Vnio nec est filiatio naturalis, nec adoptiva: ergo non sanctificaret.

268. Obijcies 1. Omne quod est impossibile cum peccato, est forma sanctificans. Vnio hypostatica est impossibilis cum peccato. Ergo &c. Retorquetur imprimis argumentum in Vnionem Gratiæ sanctificantis. Deinde respon-

Q 99 3

detur distinguendo majorem. quod est impossibile ratione suae propriae excellentiae, concedo majorem, quod est impossibile praecise propter connexionem cum alio, habente illam excellentiam, nego majorem, & dist. min. negatur conseq.

Obijcies 2. Sancti Patres extollunt unionem hypostaticam super omnia dona creata: ergo etiam supra Gratiā habitualement: sed non esset supra hanc extollenda, si non magis quam hac sanctificaret. Ergo. R. Unionem extolli non propter suam propriam excellentiam secundum se consideratam, sed propter terminum quem infallibiliter secum affert. Itaque magis sanctificat ut *Quo*, quam Gratiā ut *Quod*.

270. Obijcies 3. Sanctitas aliud non est, quam conjunctio cum Deo: sed Unio hypostatica est conjunctio cum Deo: ergo. Vel sic: Ideo Gratiā est sanctitas, quia est conjunctio cum Deo: sed Unio est etiam conjunctio cum Deo, & quidem realis, cum Gratiā tantum sit conjunctio Metaphorica & intentionalis, quatenus est radix Visionis Dei. R. Distinguendo ma. Sanctitas est conjunctio cum Deo tanquam amabilitas cum amante, concedo: tanquam vinculum ipsius amabilitatis cum subiecto amando, nego ma. & eodem modo dist. min. Negatur conseq.

CONTROVERSIA III.

Utrum Gratiā Habitualis, aliāque dona supernaturalia fuerint in Christo.

271. Affirmativam Sententiam, quae est communis omnium Theologorum, quamque censet Vadingus haberi ex traditione, probat mirabili ratione Recentior Hispanus. Sine hac Gratiā habituali Christus tantum fuisset amabilis seu Amicus passivè, quod est, *esse Sanctum*, non autem amabilis seu amicus activè, quod est, *esse justum*, hoc est, rectè ordinatum ad Deum. Porro ad hunc effectum formalem *justi*, non sufficit habere meram potentiam amandi seu radicem, hoc enim haberetur sufficienter per Sanctitatem increatam, sed requiritur, ut habeatur actualis amor, & quidem amor vitalis. Quā verò ratione Gratiā sanctificans sit hujusmodi amor, explicat in hunc modum. Supponit ex philosophia, actus vitales procedere per actionem distinctam, & esse terminos, qui aliquantulum permanent,

postquam jam transijt actio vitalis, & dum inveniunt, verè denominare adhuc volentem, amantem, &c. Deinde docet iste Recentior, quod Gratiā Sanctificans sit hujusmodi amor, quod eadem ex se est talis forma, quae posset naturaliter produci actione vitali ab anima, defectu autem ait non produci vitaliter, sed à Deo, quia si vitaliter, produceretur, non duraret diu, sed consumeretur: à Deo autem producit, & conservatur incorruptibiliter, nisi destruitur perpetuum.

Hac est probatio, fundans Sententiam totam in principiis plusquam dubijs, & multo magis quam probandis. Itaque hac probatione positā,

272. Probo Conclusionem, ad mentem Thomae q. 7. a. 1. Vel Gratiā sanctificans magis distinguitur ab habitu charitatis vel non: non distinguitur, Gratiā erat Christo connaturaliter necessaria ad eliciendos actus charitatis, quam principium intrinsecè & connaturaliter ens ad actus supernaturales Charitatis. Distinguitur, erat saltem connaturalis radii habituum.

Obijcies. Verbum unitum erat sufficiens radix habituum, eosque exigebat: nec elidendum, easdem passionibus debere diversis spectantibus. v.g. Lux convenit igni & soli: ergo habitus possunt debere ratione unionis hypostaticae, etiam absente Gratiā: ergo Gratiā est superflua. R. cum Cardinale de Lugo. Verbum unitum non exigere habitus nisi mediante Gratiā. Ratio est, quia Verbum non habet in se determinatam mensuram, cui debeat commensurari introitus habituum: at verò Gratiā est mensura habituum. Et licet respectu Gratiā Verbum eius mensura non sit, hoc non obstat: quia Gratiā natura sua non exigit mensuram, sicut ceteri habitus, qui semper augentur ad augmentum Gratiā.

273. Probatur Conclusio 2. ex eodem Thomae. Congruum erat, ut Christus etiam esset sanctus eo genere sanctitatis, quod volebat homines derivare. Unde dicuntur omnes de proportionem ejus accepisse Jo. 1. & Gratiā pro Gratiā: quo sensu etiam dicitur Christus esse vitis, & nos palmites. Nec obstat, quod probatur Gratiā Christi sit diversae rationis specificae à nostra. Satis enim est, esse ejusdem Generis & ordinis.

